

Arrest

nr. 230 035 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANTYCHIN
Britselei 10/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juli 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en betrapt op zwartwerk. Er wordt een proces-verbaal opgesteld.

Op 19 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 juli 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam : F.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : Republica Moldova

nationaliteit : Moldavië (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/07/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is bovendien aan het werk zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker meent dat verweerster is tekortgekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art.62 van Vreemdelingenwet).

Arikel 2: “De bestuurshandeling van te bestuderen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.

Artikel 3: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn”.

Verzoeker meent dat verweerster is niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, heeft deze niet correct beoordeeld en op grond hiervan onredelijk tot het besluit gekomen.

Wat betreft de z gezegde overtreding van artikel 5 van de Vreemdelingenwet:

Verzoeker heeft een geldige biometrische reispaspoort van Moldavië MDA nr. (...) (stuk 5).

Op basis van de overeenkomst van 21 oktober 2017 tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Moldavië “inzake versoepeling van de afgifte van visa” mag verzoeker zonder een visa EU-landen binnen komen en daar maximum 90 dagen in een half jaar verblijven.

Één van de redenen van bijlage 13 sexies werd het volgende vermeld: “Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert...”.

Volgens het artikel 5 van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld”.

Verzoeker kwam op 12 juli 2019 in Hongarije aan. Vandaar reed hij naar Roemenië, welke hij op 13 juli 2019 terug verlaten heeft (zie stempels van Hongarije en Roemenië – stuk 6).

Betrokkene reed met een kampeerder en bezocht tijdens zijn reis Oostenrijk, Duitsland en Luxemburg. Via Brussel kwam verzoeker naar de Panne, waar bij zijn peetvader, O. E., (R.R. ... 70) bleef logeren.

Op het moment van aanhouding verbleef verzoeker slechts 2 dagen in de Panne (dus vanaf 17 juli 2019). Hij had dus zeker nog één dag om zich bij de gemeente de Panne aan te melden en een aankomstverklaring te verkrijgen.

Volgens de bestreden beslissing heeft de verzoeker zich niet aangemeld door de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van 3 dagen, wat niet met de werkelijkheid strookt.

Het dossier van verzoeker in het Centrum voor illegalen Merksplas bevat geen informatie wanneer de betrokkene precies aangekomen was.

Het dossier beschikt ook niet over het PV van de ondervraging bij de politie noch het PV van de sociale inspectie.

Tijdens de controle door de sociale inspectie vond er geen ondervraging van verzoeker plaats en werd er geen PV door de sociale inspecteur opgesteld.

Verzoeker werd naar het politiekantoor gebracht en vastgehouden tot zijn overplaatsing naar het Centrum voor Illegalen Merksplas.

Alhoewel de verzoeker een vreemdeling is en geen Nederlands spreekt, kreeg hij bij de ondervraging bij de politie noch een tolk noch een advocaat toegewezen hoewel de wet en het artikel 6 § 3, punten a en e van het EVRM dit voorschrijven.

Verzoeker werd gedwongen in het Engels te communiceren, een taal die niet zijn moedertaal is en hij niet goed kent.

Onder bedreiging om voor een lange termijn opgesloten te worden, moest de verzoeker een aantal documenten in het Nederlands ondertekenen hoewel hij niet wist wat er stond en er geen vertaling werd voorzien.

Na de gedwongen ondertekening van verschillende documenten, werd verzoeker naar het Centrum voor illegalen Merksplas gebracht waar hij tot zijn vrijwillige terugkeer op 2 augustus 2018 naar het land van zijn herkomst verblijft.

Na zijn ondervraging bij de politie heeft verzoeker uitdrukkelijk om een kopie van het PV gevraagd wat aan hem geweigerd werd.

Zonder een kopie van het politie PV kan verzoeker in deze geen verweer op de argumentatie in dit PV voeren.

Daarom vraagt verzoeker met het PV van de politie geen rekening te willen houden.

In haar nota met opmerkingen beweert verweerster dat verzoeker wel Engels kent, zijn verklaringen in het Engels deed en documenten tekende.

Verweerster betwist niet dat verzoeker van Oekraïense nationaliteit is en het Oekraïense taal zijn moedertaal is. Dat verzoeker uit één van de "Oostbloklanden" komt waar gangtaal het Russische is en de bevolking nauwelijks Engels spreekt.

Alhoewel het zeer duidelijk is dat verzoeker een vreemdeling is en bij zijn ondervraging een tolk aanwezig moeten zijn, werd dit aan verzoeker geweigerd.

De beweringen van verweerster zijn niet ernstig.

Verzoeker volhardt dat met het PV van de politie geen rekening moeten gehouden worden.

Verweerster levert geen enkele bewijzen van de zogezegde "overtreding" van artikel 5 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing spreekt verweerster over een zogezegde "overtreding" als over een vaststaande feit zonder zelfs een begin van bewijs te leveren wanneer verzoeker precies België is binnen gekomen en waarom de verweerster tot de conclusie kwam dat verzoeker op het moment van aanhouding op 18 juli 2019 meer dan 3 dagen in België verbleef.

De verzoeker volhardt dat hij op 18 juli 2019 een tweede dag in België verbleef en van plan was om op 19 juli 2019 zich bij de gemeente de Panne aan te melden.

Het reispaspoort van verzoeker bevat meer dan een honderdtal grensstempels, wat bewijst dat verzoeker regelmatig de EU bezocht had. Verzoeker is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken en staat niet vermeld in het Schengen Informatie Systeem. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene zich altijd in orde stelde met de vereisten van vreemdelingenwetgeving van EU-land, die hij bezocht.

Er is niets dat erop wijst dat de verzoeker zich op 19 juli 2019 niet zou aanmelden bij de gemeente van zijn verblijfplaats.

Met andere woorden is er geen sprake van een overtreding van de vereisten van het artikel 5 van de Vreemdelingenwet.

Besluit: verweerster is niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, heeft deze niet correct beoordeeld en op grond hiervan onredelijk tot het besluit gekomen.

Wat betreft zogezegde illegale werk van verzoeker:

Als één van de redenen in de bestreden bijlage 13 sexies werd vermeld:

“... Betrokkene is bovendien aan het werk zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging”. “Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken..”.

Zoals boven vermeld is betrokkene een Moldavische onderdaan, die aandeelhouder en één van directeurs is van firma naar vreemde recht, AZ. (...), London, (...) (stuk 2).

Genoemde Engelse vennootschap opende in januari 2017 haar filiaal in België, op het adres te (...) (stuk 3).

Vanaf 1 juli 2018 verplaatste het filiaal zich naar het nieuwe adres te 8660 De Panne, (...) en baat er het restaurant “S(…)” uit.

Volgens de Engelse en Belgische wetboeken van vennootschappen heeft verzoeker als aandeelhouder de individuele controle- en onderzoeksbevoegdheid.

Een aandeelhouder kan controle uitoefenen op de financiële toestand, de jaarrekening, de naleving van de wetgeving i.v.m. vennootschappen en van de statuten.

Hij mag in dat verband alle documenten en geschriften van de vennootschap en zijn filialen inkijken.

Betrokkene kwam naar België en begaf zich op de zetel van het filiaal te 8660 De Panne, (...) om zijn individuele controle- en onderzoeksbevoegdheid uitoefenen.

Bijkomend is verzoeker petekind van de huidige directeur van het filiaal, de heer O. E.i, wie hij ook bezocht en bij wie hij logeerde.

Verzoeker werd aangetroffen in de zetel van het filiaal en aangehouden.

Uit briefwisseling (dossier van het Centrum) tussen het Centrum voor illegalen Merksplas en de Dienst Vreemdelingenzaken: “geen intrekking IRV: adm.verslag: betrokkene stond achter de kassa”.

Verzoeker beschikt niet over het administratieve verslag en weet zelfs niet over het administratieve verslag van welke instantie het hier gaat.

Bij zijn aanhouding werd er door de sociale inspectie geen PV opgesteld.

Zelf verweerster in haar “nota met opmerkingen” niet weet of het PV opgesteld was. Verweerster beschikt niet over het nummer van het PV.

De raadsman van verzoeker heeft wel het dossier in het centrum voor illegalen in Merksplas op 26 juli 2019 inzage genomen en er geen enkele PV of een administratief verslag aangetroffen.

Na zijn aanhouding werd verzoeker naar het politiekantoor gebracht en vastgehouden tot zijn overplaatsing naar het Centrum voor illegalen Merksplas.

Hoewel verzoeker vreemdeling is en geen Nederlands spreekt, kreeg hij bij de ondervraging bij de politie noch een tolk noch een advocaat toegewezen hoewel de wet en het artikel 6 § 3, punten a en e van het EVRM dit voorschrijven.

Verzoeker werd gedwongen in het Engels te communiceren, een taal die zijn moedertaal niet is en hij niet goed kent.

Onder bedreiging om voor een lange termijn opgesloten te worden, moest verzoeker een aantal documenten in het Nederlands ondertekenen hoewel hij niet wist wat er stond en er geen vertaling werd voorzien.

Na de gedwongen ondertekening van verschillende documenten werd verzoeker naar het Centrum voor illegalen Merksplas gebracht waar hij tot zijn vrijwillige terugkeer op 2 augustus 2018 naar het land van zijn herkomst verblijft.

Na zijn ondervraging bij de politie heeft verzoeker uitdrukkelijk om een kopie van het PV gevraagd wat echter geweigerd werd.

Zonder een kopie van het PV van de politie kan verzoeker in deze geen verweer op de argumentatie in dit PV voeren. Tot heden beschikt zelf verweerster niet over een kopie van het PV noch over zijn nummer.

Daarom vraagt verzoeker met het PV van de politie geen rekening te willen houden.

Bij de controle door de sociale inspectie bevond verzoeker zich met de kinderen van de uitbater van het restaurant (zijn peetvader) bij de vestiaire om hun jassen op te halen en naar buiten te wandelen.

Volgens het KMI Weerbericht voor de Panne was het toen 22 ° C en winderig (zie via internet KMI).

Bij deze voeg ik een foto van de afstand tussen open kassa van restaurant en open vestiaire, waar de jassen van de kinderen en van verzoeker hingen (stuk 7).

De afstand tussen kassa en vestiaire beslaat nauwelijks 1 meter.

Alhoewel verzoeker op het moment van inspectie één van de kinderen van zijn peetvader in zijn handen droeg besloot de sociale inspecteur toch dat verzoeker aan de kassa werkte, wat tegen alle logica ingaat.

Tevens is de sociale inspecteur uit het oog verloren dat verzoeker geen woord Nederlands kent terwijl de kassa in het Nederlands geprogrammeerd is.

Zelfs de vermelding dat verzoeker achter de kassa stond klopt niet met de werkelijkheid aangezien achter de kassa een muur is en een persoon die aan de kassa werkt moet voor de kassa staan en zeker niet erachter.

Zelf al zouden in deze strafbare feiten zijn gepleegd, ligt het eerst aan het Parket te onderzoeken en beslissen of het in dit geval over illegaal werk gaat of niet.

Zelfs in het geval dat het Parket tot vervolging besluit, betekent dat niet automatisch dat verzoeker aan de feiten schuldig is. Hierover kan men pas een uitspraak doen wanneer de bevoegde rechter hierover zijn oordeel velt.

De bestreden beslissing heeft het over illegaal tewerkstelling en hieruit gevaar voor de economische en sociale belangen afleidt, hoewel het niet vaststaat of door het Parket of een rechter tot illegaal tewerkstelling zal besloten worden.

Volgens artikel 6 § 2 van het EVRM:

“Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”.

Verweerster gaat in de bestreden beslissing er al vanuit dat verzoeker de economische en sociale belangen van het Koninkrijk heeft geschaad en gebruikt dit dan ook om haar oordeel te vellen zonder het oordeel van de strafrechter af te wachten of zelfs het oordeel van de procureur.

Het PV is zelfs nog niet door een sociale inspecteur opgemaakt en niet overgemaakt aan de bevoegde procureur.

Een beslissing met dergelijke inslag kan toch niet overgelaten worden aan het oordeel van een sociale inspecteur.

Eén van de motieven waarop de bestreden beslissing is geschraagd is aldus niet naar behoren bewezen zodat het dan ook niet in recht gebruikt kan worden.

Eén van de redenen van de bestreden beslissing is op dit motief gesteund waardoor dit vervalt door het vermoeden van onschuld conform artikel 6 § 2 van het EVRM.

Besluit:

Verweerster is niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, heeft deze niet correct beoordeeld en op grond hiervan onredelijk tot het besluit werd gekomen.

In casu dringt de vaststelling zich aldus op dat verweerster voorafgaande aan de aangifte van het inreisverbod niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan en aldus bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle pertinente gegevens die verzoeker's situatie kenmerken in rekening heeft gebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 19 juli 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en gelet op "*het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen*" wordt een inreisverbod van twee jaar proportioneel geacht. Hierbij wordt overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde minister in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft, noch medische problemen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden in de bestreden beslissing wel degelijk de redenen uiteengezet waarom hem een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betwist dat hij niet heeft meegewerkt met de overheden. Hij verbleef slechts twee dagen in de Panne en had nog één dag om zich bij de gemeente aan te melden. Verweerder levert ook geen enkel bewijs inzake zijn 'overtreding' van artikel 5 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat aan verzoeker een inreisverbod werd opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat "(d)e beslissing tot verwijdering van 19/07/2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod" en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker heeft geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 juli 2019. Deze beslissing werd hem tevens op 19 juli 2019 ter kennis gebracht, zodat de beroepstermijn inmiddels is verstreken en deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker uit, wat betreft het risico op onderduiken, kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker zijn kritiek niet aannemelijk maakt, nu hij zelf verklaarde dat hij vier dagen geleden in België was aangekomen (gehoorverslag van 18 juli 2019). Verzoeker diende zich ten laatste op 17 juli 2019 aan te melden bij de gemeente. Op het moment van de aanhouding, met name 18 juli 2019, had verzoeker zich nog niet aangemeld, hetgeen hij niet betwist. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij slechts twee dagen in België zou verbleven hebben strookt niet met zijn eigen eerdere verklaringen. Ook tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker dat hij iets langer dan een week in België verbleef (gehoorverslag van 22 juli 2019).

Verzoeker stelt dat hij gedwongen werd in het Engels te communiceren, een taal dat hij niet goed kent. Verzoeker meent dat er bij zijn ondervraging een tolk diende aanwezig te zijn.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 6, § 2 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering op het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM. Voormeld artikel vindt slechts toepassing bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 18 juli 2019 gehoord werd in het Engels en zonder aanwezigheid van een tolk. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel niet dat hij de Engelse taal niet machtig is. Hij kon, blijkens het verslag, alle vragen in het Engels beantwoorden en er blijkt niet dat hij zich onvoldoende verstaanbaar kon maken of de gestelde vragen niet/onvoldoende begreep. Verzoeker heeft bovendien het gehoorverslag van 18 juli 2019 ondertekend. Op 22 juli 2019 werd verzoeker opnieuw gehoord in het Engels. Ook uit dit verslag blijkt niet dat verzoeker de Engelse taal niet machtig is. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om zijn standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken en toont niet aan dat hij in zijn belangen is geschaad.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij geen verweer kan voeren tegen het proces-verbaal, nu hem geen kopij werd bezorgd van het proces-verbaal.

Waar verzoeker aanvoert dat het administratief dossier ten onrechte geen proces-verbaal bevat, wijst de Raad erop dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan verweerder geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij verweerder slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. Het feit dat de processen-verbaal *an sich* niet zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat een administratief verslag 'illegaal verblijf' die door verzoeker geconsulteerd kon worden en waarin de politiediensten verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verslag wordt melding gemaakt van de concrete feiten en van het nummer van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten door de politie werd opgesteld. Het nummer van het proces-verbaal wordt ook in de bestreden beslissing vermeld. Op basis van dit nummer kon verzoeker desgevallend het proces-verbaal opvragen bij de bevoegde diensten. Verzoeker toont aldus geen belang bij zijn kritiek dat hem geen kopij van het proces-verbaal werd bezorgd door de verwerende partij.

Verzoeker stelt verder dat er geen sprake is van 'zwartwerk'. Hij stelt aandeelhouder te zijn van een Engelse firma en dat hij in het Belgisch filiaal aanwezig was om zijn individuele controle- en onderzoeksbevoegdheid uit te oefenen. Verzoeker voegt, ten bewijze, stukken toe bij het verzoekschrift.

Waar verzoeker thans stelt zijn controle-en onderzoeksbevoegdheid uit te oefenen als aandeelhouder van de zaak, merkt de Raad op dat deze verklaring en stukken niet ter kennis werden gebracht aan de verwerende partij, vóór het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. In dat verband merkt de Raad ook op dat verzoeker op 22 juli 2019 uitdrukkelijk verklaarde als 'toerist' in België te zijn en dat hij een vriend kwam bezoeken. Dat zijn vriendin naar België zou komen en dat zij samen België zouden bezichtigen. Het bestuur was bijgevolg niet op de hoogte dat verzoeker zijn controle- en onderzoeksbevoegdheid uitoefende, als aandeelhouder van de zaak.

Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat het strafrechtelijke vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Het administratief dossier bevat een verslag 'illegaal verblijf' opgesteld door de politiediensten waarin wordt vermeld dat verzoeker werd aangetroffen achter de kassa. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de motivering over de duur van twee jaar van het inreisverbod, rekening te houden met de omstandigheid dat verzoeker betraapt werd op zwartwerk en dat in "*het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen*", een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. De beschouwingen van verzoeker doen geen afbreuk aan de door de sociale inspectie gedane vaststellingen. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing niet werd genomen om redenen van openbare orde zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid rekening te houden met alle elementen aanwezig in het administratief dossier. De verwerende partij vermocht bij de bepaling van de termijn van het inreisverbod zich wel degelijk baseren op de door de sociale inspectie gedane vaststellingen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet beschikt over het verslag 'illegaal verblijf' merkt de Raad op dat dit verslag zich bevindt in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe om inzage te vragen in het administratief dossier.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de gemachtigde van de minister is niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN